

Rebuilding with Broken Vessels

Ariel Evan Mayse

Drisha Institute [3/7/21]

Me'or Eynayim, yitro (trans. Green, et al, *Speaking Torah*)

All that Y-H-W-H has said we will fulfill and hear (Ex. 24:7).

When Israel said “we will fulfill” before “hear,” a heavenly voice came forth and said: “Who revealed this secret to My children, one used by the ministering angels” (b. Shabbat 88a)?

How is it possible to fulfill before obeying, to do the deed before hearing what it is? And why did God take such particular pride in this formulation?

The truth is that human beings cannot remain on a particular rung with constancy, since “the life-force ebbs and flows” (Ezek. 1:14); it comes and disappears. When you are attached to God, you feel the pleasure of that surge of life. But then it vanishes and you fall from your rung.

Why does a person have to fall? The meaning of this contains secrets of Torah. One of these is the possibility of attaining a yet higher rung than one had previously reached. Every being is preceded by non-being. When you want to proceed to a higher rung, you need to lack for something first. Therefore you have to fall from your prior rung.

When you are in such a fallen state, you still need to struggle to rise up to God within your current existence. You need to have faith that “the whole earth is filled with God’s glory” (Is. 6:3) and “there is no place devoid of God.” God is there in your present state of being, though in highly reduced form....

This is the “doing” or fulfillment that comes before the hearing. Even as we fall from our rung, we cleave to God right where we are. Afterwards we begin to **hear** something, a hearing that really means “understanding.” We rise to a higher rung. This is the essence of the

... כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע (שמות כד:ז).

בשעה שהקדימו ישראל נעשה לנשמע יצתה בת קול ואמרה להן: “מי גילה לבני רז זה שמלאכי השרת משתמשין בו” (שבת פח.). וצריך להבין איך אפשר לעשות קודם שישמע, מה לעשות? גם מה היה ענין התפארות ה' יתברך שהתפאר בזה כל כך במה שהקדימו נעשה לנשמע?

אך האמת היא שהאדם אינו יכול לעמוד תמיד על מדריגה אחת, כי “החיות רצוא ושוב” (יחזקאל א:יד), שבא ומסתלק. דהיינו כשהוא דבוק בה' יתברך הוא מרגיש חיות ותענוג, ואחר כך מסתלק ונופל ממדריגתו. ויש בזה רזין דאורייתא בטעם הדבר למה צריך ליפול ממדריגתו. וטעם אחד הוא כדי שיבא אחר כך למדריגה יותר גדולה, שבכל דבר צריך להיות העדר קודם להויה, וכשרוצים להגביה למדריגה יותר גדולה צריך להיות העדר קודם. לכן צריך ליפול ממדריגה שהוא עכשיו.

והנה צריך האדם שגם בנפלו ממדריגתו יתאמץ לעלות אל ה' באותה מדריגה שהוא עכשיו, כי צריך להאמין ש”מלא כל הארץ כבודו” (ישעיה ו:ג) ולית אתר פנוי מיניה, ואפילו במדריגה שהוא עכשיו יש גם כן ה' יתברך, כי לית אתר פנוי מיניה, רק שהוא מצומצם מאד...

וזהו נקרא נעשה קודם לנשמע. אף בנפילתנו ממדריגתנו להדבק בה' יתברך באותה מדריגה, כנזכר לעיל. ואחר כך נשמע שעיקר השמיעה הוא לשון הבנה, דהיינו שבא למדריגה יותר גדולה, כנזכר לעיל. וזה הוא עיקר קבלת התורה שקבלו ישראל, ולכן התפאר ה' יתברך בזה מאד שקבלו התורה בגודל האמת והשיגו האמת שלעולם יהיו דבוקים בה' יתברך, ולא יפרדו ממנו אף בנפלים ממדריגתם. וזהו עיקר ההילוך וההנהגה הישראלית, ובזה צריך להלך.

ובמה יבא לה' יתברך כשנפל ממדריגתו, שהרי ניטל ממנו המוחין והדעת? אך שה' יתברך הוא “מלא כל הארץ כבודו”, דהיינו אפילו במקום שהוא כל הארץ שכולו ארציות שהוא רק חומר

Torah that Israel received, and the source of such great divine pride: we attained the great truth that you can be attached to Y-H-W-H always, not being cut off from God even when you fall. This is the essential Jewish path, the way we are to walk.

But how can you come to Y-H-W-H when you are in such a fallen state? Your very awareness and your mental powers have been taken away from you! Nevertheless, you come to know that “the whole earth is filled with God’s glory”—even a state that is wholly earth-bound, nothing but coarse matter, is filled with the glory of God. Y-H-W-H is called “the Life of life,” meaning that the vitality of all life in the world, including that of beasts, cattle, birds, and humans, is God’s own Self, the Life of life. God is the life-force within all that lives. When you are in that fallen state, think of this: Am I not alive? Who is this life-force within me? Is it not the blessed Creator? God is indeed present right here, but in this reduced form.

This is why the blessed Holy One said: “Who revealed this secret to My children?” It is the *Who* they contemplate, when asking “Who is the life-force within me?” that reveals to them the secret of how to do before they hear...

Of this King Solomon taught: “Do not say that your former days were better than these, for it is not out of wisdom that you inquire” (Eccles. 7:10). Some fools, when they fall from their rung, just lie there in the dust, not rising back up to Y-H-W-H. They say “Those days were better than these! Then I was serving God, but now I am fallen!” Do not say this, “for it is not out of wisdom.” “Wisdom (*hokhmah*) gives life” (Eccles. 7:12), and “life ebbs and flows.” So it is meant to be, and the wisdom of that awareness will bring us back to God.

Me’or Eynyaim, bereshit (trans. Green, et al, *Light of the Eyes*)

In the beginning, as God created the heavens and the earth, earth was formless and void ... (Gen. 1:1–2).

עב, אף על פי כן מלא כבודו יתברך. והנה ה' יתברך נקרא "חי החיים", דהיינו שכל החיים - שבעולם - בהמות, תְּיֹוֹת, ועופות ומין האדם - החיות שלהם הוא ה' יתברך. וזהו חי החיים, שהוא יתברך החיות של כל החיים. ויחשוב כשנפל ממדרגתו, הלא חי אני! ומי הוא החיות שלי? הלא הבורא יתברך, ונמצא שיש כאן גם כן הוא יתברך, אך שהוא מצומצם מאוד.

וזהו אמר הקדוש ברוך הוא: "מי גילה רז זה לבני?" רוצה לומר "מי", דהיינו כשהם חושבים מי הוא החיות שלהם, זה גילה להם רז זה להקדים נעשה לנשמע כנזכר...

וזהו שאמר שלמה המלך ע"ה: "אל תאמר מה היה שהימים הראשונים היו טובים מאלה, כי לא מחכמה שאלת על זאת" (קהלת ז:י). רוצה לומר שיש שוטים שבנופלים ממדרגתם שוכבים לעפר ואינם עולים שוב אל ה' יתברך. וזהו "אל תאמר שהימים הראשונים היו טובים מאלה", דהיינו שאז הייתי עובד ה' יתברך, ועכשיו נפלתי ממדרגתי. אל תאמר כן, "כי לא מחכמה שאלת על זאת", כי "החכמה תתיה" (קהלת ז:יב), "החיות רצוא ושוב". ואם כן מוכרח להיות כך.

בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ והארץ היתה תהו ובהו... (בראשית א:א-ב).
בראשית - באורייתא שנקרא "ראשית דרכו" (משלי ח:כב) ברא קודשא בריך הוא עלמא.

It was through Torah, called “the beginning of His way” (Prov. 8:22), that God created the world. All things were created by means of Torah and the power of the Creator remains within the created. Thus Torah’s power is present in each thing, in all the worlds, and within the human being. Of this Scripture says: “This is the Torah: a person” (Num. 19:14), as will be explained. Torah and the blessed Holy One are one, [as the holy *Zohar* teaches (1:24a)]. Thus the life of God is present in each thing. “You give life to them all” (Neh. 9:6). God reduced the Divine down to the lowliest rung; a portion of divinity above was placed within the darkness of matter. The whole point was that those lowly rungs be uplifted, so that there be “a greater light that emerges from darkness” (Eccles. 2:13).

This is the reason why Joseph went down into Egypt (*Mitsrayim*), the lowest rung, the narrow strait of the sea (*meysar yam*). It was to increase joy, for the “greater light” or greater joy is that which “emerges from darkness.” That is why he was called Joseph, which means “increase (*yosef/yasaf*).” This is also the meaning of “Jacob saw that there was produce (*shever*) in Egypt” (Gen. 42:1). He saw “breakage” (*shevirah*) there, the fallen fruits of supernal Wisdom or Torah, since anything that falls from its rung is considered “broken.” “In Egypt” means that he saw Torah’s fallen fruits even in the narrow straits, needing to be purified and uplifted. He told his sons: “Go down there,” to raise them up. He went down in order to restore them to their living root....

In this manner we should understand Joseph’s death as well. This descent of Torah down to the lowest rung may be considered a death, for we speak of one who has gone down from his rung as of one who has died. [But why then does Scripture say,] And they embalmed him (va-yaḤaNeṬu; Gen. 50:26)? The Torah is called a Tree of life (Prov. 3:18), and “in the case of trees [we count the years of their age based on] their bearing of fruit (*ḤaNaṬab*).” This means that there [in Egypt], even having descended to the lowest of rungs, Torah still

נמצא כל דבר נברא על ידי התורה וכח הפועל בנפעל. אם כן בכל דבר ובכל העולמות כח התורה, וכן האדם דכתיב “זאת התורה אדם” (במדבר יט:יד), כאשר יתבאר. והתורה וקודשא בריך הוא חד (זהר א:כד.). נמצא בכל דבר הוא חיות הקודשא בריך הוא. “ואתה מחיה את כולם” (נחמיה ט:ו), וצמצם כביכול עד מדריגות התחתונות והושם חלק אלוה ממעל תוך חשכת החומר, כי כל עיקר הכוונה הוא שיתעלו מדריגות התחתונות למעלה, ולהיות “יתרון האור מן החושך” (קהלת ב:יג).

והוא ענין ירידת יוסף למצרים מדריגות התחתונות - מיצר ים - שעל ידי זה יתוסף תענוג, כדכתיב ויתרון האור, שיש יתרון תענוג כשהועלה מן החשך. ולכך נקרא יוסף מלשון תוספות וזהו “וירא יעקב כי יש שבר במצרים” (בראשית מב:א) - לשון שבירה - שהם נובלות חכמה של מעלה, תורה, מה שנפל ונשבר. כל מה דנחית מדריגה יקרא שבירה. “במצרים” - במיצר ים, שראה שם נובלות התורה שנפלה שם שצרכה להתברר ולעלות. ואמר “רדו שמה” (בראשית מב:ב) להעלות, ונחית להביא אל חיות השרש ועצמי...

וזהו ענין וימת יוסף כי מה שירדה התורה עד סוף המדריגה נק’ מיתה דנחית מדריגה קרי ביה וימת ויחנטו אותו שהתורה נקרא עץ החיים ובאילן אזלינן בתר חנטה ר”ל אף שירד לסוף המדריגה נחנט ויושם בארון כמאמרם ז”ל (ב”ב יד ב) לוחות ושברי לוחות מונחים בארון אפילו הנובלות יש להם עלי להיות בארון כמו הלוחות שהיא התורה העצמית

bore fruit. And [Joseph] was placed in a casket (Gen. 50:26), for the rabbis have taught that “both whole and broken tablets were placed in the ark.” Even the fallen fruits are raised up and placed in the ark along with the whole tablets, which are the essence of Torah itself.

Since it is the Torah within all things that gives them life, we should pay attention not to their corporeal form but to their inner selves. “The wise man has eyes in his head” (Eccles. 2:14). The *Zohar* (3:187a) asks on this verse: “Where then should one’s eyes be?” The verse rather means that the wise person’s eyes are fixed on the head. Look at the “head” of each thing. Where does it come from? Who is its root? This is the meaning of: **In the beginning**—it was through Torah that heaven and earth came to be, they and all within them. Thus our sages taught that the particle *et* in this verse is there to include all that was to be born of heaven and earth (*Bereshit Rabbah* 1:14).

Earth was formless and void (*tohu va-bohu*) refers to those who are sunk in earthly concerns. They are indeed “formless and void” because they pay no attention to the life-force. On their own they are indeed empty. RaSHI explained this phrase *tohu va-bohu* to mean “a person would be astonished (*tohe*) at the formlessness (*bohu*) there.” He meant to say that a true human being should be astonished at the fool, so busy with the pursuit of material things, when really *bo hu*, it is right there within him. The life of God is there in his very self, but he lacks understanding and keeps at a distance.

A person who pays attention to the life that flows within all things is fulfilling “I place Y-H-W-H ever before me” (Ps. 16:8). In each thing you place before you the Being that causes all things to be....

Me’or Eynayim, pinbas (trans. Green, et al, *Speaking Torah*)

Therefore say that I grant him My covenant of peace (Num. 25:12).

כיון שבכל דבר היא התורה המחיה הדבר ההוא, אין להביט בכל דבר אל גשמיותו כי אם אל פנימיות הדבר בסוד “החכם עיניו בראשו” (קהלת ב:יד). ואמר בזהר “וכי באן עיני דבר נש? אלא חכימא מסתכל מאן דקיימא על רישא” [ואיפה עיניו של אדם? אלא חכם מסתכל במי שעומד בראש] (זהר ג:קפז).! רוצה לומר בכל דבר מביט אל ראשית הדבר ההוא מאין נשתלשל ומי שרשו של הדבר ההוא. וזהו בראשית ברא וכו’ - בתורה נבראו השמים והארץ שהם כללות הכל וכל דבר שבהם, כמאמר רז”ל (בראשית רבה א:יד): “את” לרבות תולדות.

והארץ, רוצה לומר מי שמשוקע בארציות היתה תוהו ובוהו מפני שאינו מביט אל החיות, ובאמת מעצמם הם תוהו ובוהו. ופירש רש”י שאדם תוהא ומשתומם על בוהו שבה. רוצה לומר מי שהוא אדם תוהא ומשתומם על הכסיל המשוקע בארציות, הרי בו הוא! רוצה לומר הרי בו הוא חיות של הקודשא בריך הוא והוא אינו מבין ומתרחק ממנו. וכשהאדם מסתכל בכל דבר אל החיות מקיים “שויתי ה’ לנגדי תמיד” (תהלים טז:ח) שבכל דבר משהו נגדו הויה מהוה כל הויה.

לכן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום (במדבר כה:יא-ב).

Midrash Tanbuma: Great is peace, for the prayer-service [*amidah*] concludes with peace. Torah is also called “peace,” as in “All her paths are peace” (Prov. 3:17). A person returning from the way is greeted with “peace.”

To understand this, we begin with the verse “Behold I send you My prophet Elijah before the coming of God’s great and awesome day” (Mal. 3:23). “Send (*sholeah*)” is in the present tense, meaning that even now God is sending Elijah. It does not say “I *will* send.”

All the desire of God’s servants Israel for their Father in heaven comes about through the quality of Elijah, the herald of all that is whole, including Torah and prayer, in which thought and speech are fully united. But before reaching this, you need great passion and longing. It is this Elijah quality that first arouses such passion, leading to the quality of messiah.

Surely in every proper prayer, one that unifies thought and speech, some restorative step toward messiah is taken. When our righteous redeemer comes (speedily, in our day!), this unity will be both whole and constant. All the thoughts and letters that together constitute speech will be uplifted. But the same thing happens in every person’s prayer and study. This aspect of the inner upbuilding of messiah’s form is present. Thus taught the BeSHT: Every one of Israel needs to restore that part of the messiah’s form that belongs to that person’s soul. The word Adam (“person”) consists of the letters *aleph, dalet, mem*, standing for Adam, David, and Messiah. The form of Adam, we are told, extended from one end of earth to the other; all the souls of Israel were included within Adam. Only after he had sinned was his form diminished. So too messiah will be of such a full structure, containing all the 600,000 souls of Israel, just like Adam before the sin.

Thus every one of Israel has to prepare the part of messiah belonging to his particular soul.... This cannot take place absent the

במדרש תנחומא (פנחס ס' א): גדול השלום שסיום התפילה הוא בשלום, והתורה נקראת שלום, שנאמר "וכל נתיבותיה שלום" (משלי ג:יז). והבא בדרך נותנין לו שלום. להבין הענין נקדים הפסוק "הנה אנכי שולח לכם את אליהו הנביא לפני בא [יום ה' הגדול והנורא]" (מלאכי ג:כג), דלשון שולח הוא לשון הווה, דמשמע אף עכשיו מדלא כתיב אשלח לכם וכו'. דהאמת הוא שכל השתוקקות ישראל עובדי ה' לאביהם שבשמים הוא על ידי בחינת אליהו, שהוא המבשר לכל דבר שהוא שלימות, כגון תורה ותפילה שהוא יחוד שלם כנודע במחשבה ודיבור, שהוא יחוד גמור. ומקודם זה צריך תשוקה גדולה וחשק גדול, וזה הוא על ידי בחינת אליהו המעורר התשוקה מקודם ואחר כך הוא בחינת משיח.

כי בודאי בכל תפילה ההגונה שהיא ביחוד מחשבה ודיבור נעשה תיקון בחינת משיח, כמו שבביאת משיח צדקינו במהרה בימינו יהיה יחוד ושלימות גמורה בתמידות, כי אז תהיה עליית כל המחשבות והאותיות שהוא הדיבור. כך הוא בכל אדם בשעת התפילה ותורה בחינת משיח. היחוד הזה שהוא סוד בנין קומת משיח, כמאמר הבעל שם טוב נבג"מ שצריך כל אחד מישראל לתקן ולהכין חלק קומת משיח השייך לנשמתו, כנודע ש"אדם" הוא ראשי תיבות אדם דוד משיח, שקומתו של אדם הראשון מסוף העולם ועד סופו היה, שהיו כלולין בקומת אדם הראשון כל הנשמות של ישראל, ואחר כך על ידי החטא נתמעטה קומתו. וכמו כן יהיה משיח קומה שלימה מכל נשמות ישראל כלולה מששים ריבוא, כמו שהיה קודם החטא של אדם הראשון.

על כן צריך כל אחד מישראל להכין חלק בחינת משיח השייך לחלק נשמתו... וזה אי אפשר אם לא על ידי התשוקה שמקודם שהוא בחינת המבשר בחינת אליהו, ולכך נקרא משיח, כי משיח [= משיח] הוא לשון דיבור... ולכך בכל עת שהוא יחוד המחשבה עם הדיבור הוא תיקון בחינת משיח, רק שהוא אינו בתמידות כמו שיהיה בתיקון ביאת המשיח במהרה בימינו. ולכך קודם השלימות הגמורה תהיה בשורת אליהו ז"ל לעורר תשוקת ישראל קודם ביאת משיח. והסיבה לזה שאליהו הוא המעורר התשוקה הוא כי נודע כי פנחס שהוא אליהו זכה לנשמות של נדב ואביהו בני אהרן. ונודע שסיבת מיתתן היה על ידי השתוקקות רבה בהתלהבות גדולה בעבודתן להבורא ב"ה, עד שמחמת דביקתן באור בהיר וזך ותשוקה חזקה נפרדו נשמותיהן מגופן. וזהו שנאמר "ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם וימותו לפני ה'" (ויקרא י:יב) - לפני ה' דייקא, שנתקרבו מאוד בהתלהבות גדולה המכונה לאש "מלפני ה'". ואומר בקרבתם לפני

passion aroused by Elijah the herald. This is called “messiah,” related to the word *mesiah*, meaning speech.... Thus whenever thought and speech are united, messiah is restored. But this is not yet constant, as it will be when messiah actually comes. Before the arrival of such wholeness, there will need to be a heralding by Elijah, to arouse the passion of Israel.

The reason why Elijah arouses all this passion is that Phineas is Elijah. He inherited [i.e. absorbed] the souls of [his uncles] Nadav and Avihu, the sons of Aaron. The reason they died was the great fiery intensity of their worship of our blessed Creator. Because they so cleaved to the pure, shining light, because their passion was so strong, their souls departed from their bodies. This is the meaning of “A fire came forth from before Y-H-W-H as they drew near to Y-H-W-H and consumed them” (Lev. 10:2). They drew so very near, with such intensity, that “a fire come forth” from their being so very directly “before Y-H-W-H.” It was their drawing so near in fiery passion that consumed them. Their souls just cleaved to the pure light. Afterwards Phineas, who is Elijah, inherited those souls. That’s why he embodies a state of unity and passion; the great unification will take place through him....

Wherever there is such unity, there is peace, because of the wholeness (*shalom/shlemut*). Torah and prayer are both peace; that is why the *tefillah* concludes with a blessing of peace, since it unifies thought and speech....

This is “behold I send you”—always, in the present—“Elijah the prophet”....

ה' "וימותו" מחמת גודל הקירוב באש ההתלהבות והתשוקה נדבקה נשמתן באור הזך. ואחר כך זכה פנחס שהוא אליהו אל אלו הנשמות, ולכך תמיד הוא היחוד והתשוקה שעל ידו יהיה היחוד השלם... כללו של דבר: כל מקום שיש יחוד נקרא שלום על שם שלימות, ולכך תורה ותפילה הם שלום. וסיום התפילה הוא בשלום מאחר שנעשה יחוד הדיבור והמחשבה... וזהו "הנה אנכי שולח לכם" - תמיד בהווה - "את אליהו"...

BONUS TEXT

Zelda, “In The Morning, I Thought,” trans. Marcia Falk, *The Spectacular Difference: Selected Poems* (Cincinnati: HUC Press, 2004), 176-177 [to be shared virtually].